

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

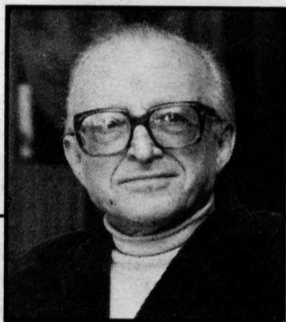
La imminència dels Jocs Olímpics 1992 fa que tot allò que s'hi relaciona reclami protagonisme i ocupi grans espais d'actualitat. Hi ha una frase famosa, atribuïda a Pierre de Coubertin (organitzador de la primera olimpíada moderna), que diu, aproximadament, que en la pràctica dels esports, el que importa no és guanyar, sinó competir. Són unes paraules carregades de bones intencions, però desmentides constantment per la realitat, i no tan sols en esportivitat. Els suborns, la corrupció, el dopatge, els abusos d'autoritat i les conxorxes són una mena de pa de cada dia, la demostració que el que de debò importa és guanyar, encara que la dignitat moral en surti perjudicada.

En el terreny de la política ocorre una cosa semblant, el que compta és pujar al podi. Potser és de resultes d'aquest estat d'esperit que Xavier Soto, portaveu del Partit dels Socialistes de Catalunya, va fer el dia 26 de juny darrer unes declaracions acusant el govern de la Generalitat de Catalunya de marginar la llengua castellana, al·legant "que la política del govern de Convergència i Unió respecte a la llengua castellana comença a recordar l'actitud del franquisme contra la llengua catalana". És d'aquelles coses que tot just acabades de llegir obliguen a retornar a principi de ratlla i repetir lectura, perquè no tan sols semblen mentida: falten insensatament a la veritat.

Si és que pensava, ¿en què devia pensar Xavier Soto? ¿En una futura cacera de vots en zones industrials perifèriques? Si fos així, li caldria disculpar-se davant dels ciutadans que habiten les esmentades zones, per posar en dubte la seva capacitat de jutjar les pròpies experiències.

Però prenent-lo si no al peu de la lletra diguem que a mitja cama, el diputat socialista té raó quan parla de situacions que comencen no tan sols a recordar, sinó a reviuire actituds franquistes. El mal és que posa de cap per avall els platets de la seva balança. Suposo —i si sóc

Els Jocs i les trampes

Pere Calders

massa suspicax ja ho pagaré— que Xavier Soto llegeix poc en català. Si m'erro i l'home té la deguda consideració als idiomes vernacles (qui sap si ell ho diu així), li recomano que llegeixi el número 416 de la revista valenciana *El Temps* (porta la data del 8 de juny de 1992); hi trobarà un article molt interessant encapçalat pel títol *L'amper contraataca*. Em sento obligat a advertir el senyor Soto que aquest treball pot ferir la seva sensibilitat, perquè explica amb dades i precisions verificables els esforços que fa el govern central per evitar que les emissions de TV en llengua catalana arribin al País Valencià i a les Illes. I viceversa: que les televisions de les comunitats autònomes que tenen el català com a idioma

cooficial no puguin arribar al Principat. Estaria molt bé, crec jo, que el Partit dels Socialistes de Catalunya, a més de desautoritzar tan delicadament com calgui el seu portaveu, expressés una condemna rotunda per les maniobres de Retevisión contra els repetidors de TV projectats perquè les emissions en català es puguin veure —i escoltar— en tota l'àrea geogràfica que correspon al nostre idioma.

L'article d'*El Temps*, signat per Xavier Mínguez i Miquel Payeras, acaba amb el següent paràgraf: "Amb un ministeri que no fa declaracions i una empresa com Retevisión que es nega a negociar un canvi de freqüència i que s'enfronta a tres Parlaments autonòmics, a diverses entitats ciutadanes i als criteris de la mateixa Comunitat Europea, no és difícil de preveure que la polèmica encara es mantindrà durant molt de temps. Veurem quin és el grau de compromís dels governs autonòmics i la importància de la maniobra estatal".

Sí, ja ho veurem... Però es poden fer apostes sobre d'on vindran les actituds franquistes. Diu Xavier Soto que hi ha una tendència a marginar els escriptors, emissores de ràdio i altres mitjans que utilitzen la llengua castellana. I tant, senyor Soto, i tant! Només cal que vostè visiti de passada els quioscos de premsa i les llibreries de Barcelona per adonar-se fins a quin punt el català està colonitzant i oprimint el castellà.

FRANCESC VILADOT